

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 30 cor. (15 Lei)
Pe 1/2 de an . . . 15 cor. (7.50 Lei)
Un număr 60 fileri (30 bani.)

lese ca număr popular al „Unirii” în fiecare Joi.

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Alba-de-jos.

Director: **Alexandru Lupeanu-Melin**, deputat.

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 1 cor. a doua și a treia oră 80 fil.

Zodia muncii.

Neamul nostru românesc a trecut până acum prin trei zodii mari. Cea dintâi a fost zodia suferinții și a așteptării. A doua: zodia necazului. Și a treia: zodia bucuriei.

Zodia dintâi a început aproape deodată cu zămislirea noastră pe aceste plaiuri. Și a ținut lungi veacuri de trudă și de robie.

A doua zodie a fost scurtă și a venit ca o undă de vânt furtunatic. A venit cu iureș de trezire, cu fâlfâiri de tricolor, cu zingănit de baionete, cu bubuit de tunuri. A venit cu ursita noastră cea bună, care ne-a ridicat ceafa de pe ochi, ne-a deschis inimile și ne-a făcut să înțelegem, că „acum ori nici odată” trebuie să ne unim toți frații de-un sânge și de-o lege! Această zodie ne-a adus canuna libertății, ne-a adus slobozenia și regimentele de dorobanți și vânători ai Regelui românesc. Această zodie ne-a dat *unirea tuturor Românilor!*

A treia a fost zodia bucuriei. Ea ne-a adus *hereticele frățesti* din margini la margini de hotare. Cupa dulce a bucuriei am golit-o până la fund. Ne-am prins în joc cu toții, moșnegi, bătrâni, hârbați, juni și tineri, de avalma. Ne-am veselit, am plâns și am râs de bucurie. Am văzut pe Regele nației noastre, ne-am închinat Reginei și ni-s'au

umplut piepturile de mândrie, văzând pe împăratul nostru de mâne, pe Alțeta Sa Prințul Carol. Și anul care s'a dus a încheiat zodia cea de fericire, prin deschiderea celei dintâi Adunări a tuturor Românilor, a *Parlamentului dela București*, care a înscris între legi înăptuirea României Mari...

De-acum încolo vine zodia *azăzământului*, sorocul muncii! Vorba din bătrâni: ai casă, ai moșie, inimă îți mai trebuie, inimă de muncă, și socoteală bună.

Așa suntem noi astăzi. Avem casă, avem moșie, că din Nistru până în Tisa tot brazdă românească îi de-acuma... Avem pământ (împărțeala se face acum) și avem ocroteală, — una ne mai trebuie: să ne punem la treabă numai decât și să începem zodia muncii, fără de care tot cecace am făcut până acuma și am câștigat cu lacrimi, cu sudori și cu sânge, se va duce iarăși în vânt, precum au via! Destul am jucat și ne-am veselit, destul am strigat „ura” și „trăiască”, acum e vremea să mai începem a striga „Doamne-ajută!”

Incepe zodia lăunului. România mare trebuie întărită cu fere harnice de plugari, cu ciocane de meșteri, cu condeie cistite de slujbași, cu frunți senine și înțelepte de conducători. Dușmanii noștri de ieri încep a se trezi

din amețală și a stă pânditori la hotarele moșiei noastre; așteaptă să ne vadă netrebnici și lenesi, ca să ne pună iarăși mâinile în grumazi.

Să muncim deci cu toții, mic și mare; să muncim fără pizmă și fără lăcomia cea urită a nesătulului. România-i mare, România-i bogată; ne poate hrăni și îndestula pe toți.

A. Melin.

Fii de țaran.

Poate nici într-o țară ori, nă bine zis, la nici un popor n'a fost și nu este țaranul mai mult cinstit ca la noi Români. Și mai cu seamă Ardealul nostru a fost totdeauna o vie pildă în privința aceasta. La noi țaranul a fost talpa țării și tot țaranul a fost și este și cărmuitorul țării, pentru că aproape toți conducătorii noștri sunt ori ei înșiși, ori apoi părinții lor copii de țaran.

Poporul nostru este un popor cuminte și cu scaun la judecată, care și-a știut crește copiii foarte cum se cade. Chiar și străinii s'au minunat totdeauna de cuminența țaranilor noștri.

Câtă mândrie trebuie să umple sufletele țaranilor noștri, când cetesc, să amândoi mitropoliții bisericilor noastre românești sunt fii de țarani. Oltul și Murășul, acești frați buni, au dat neamului românesc doi arhieri, dela cari foarte multe așteptăm. Oltul ni l'a dat pe Mitropolitul *Vasile*, iară Murășul pe Mitropolitul primat *Miron*, care a fost pus Mitropolit la București.

M. S. Regele către oșteni.

În ziua de Anul nou Majestatea Sa Regele a dat un foarte calduros și părintesc ordin de zi către armată, glăsuind astfel:

Ordin de zi.

»Pe pragul unui nou an, gândul Meu se îndreaptă cu deosebită mulțumire spre iubita Mea armată.

»Anul ce spune a împodobit cu noi lauri drapelul nostru și renumele vitejiei românești, pe cari le-ați putut duce departe peste hotarele Țării, înfringându-le pe zidurile Capitalei unui vecin rătăcit. Respingând un atae mișelesc ați făcut o operă de ostași în luptă și operă civilizatoare, ocrotind pe cei persecutați și ajutând pe cei nevoiași. Cu vie satisfacție puteți privi înapoi anul ce s'a scurs.

»Un nou an se deschide înaintea voastră. El vă aduce ca o slăntă datorie să stați de pază la hotarele Țării noastre întregite, uniți sub cutele aceluiaș falnic steag cu frații din ținuturile câștigate prin vitejia voastră.

»Vă cer astăzi tuturor ostașilor să puneți toată râvnă și toată credința ce ați jurat în îndeplinirea datoriilor voastre ostășești.

»Cu dragostea unui părinte, care a împărtășit cu ostașii săi zilele rele ca și cele bune, vă urez din tot sufletul ani mulți și fericiți.

Ferdinand.

Cu limbă de moarte...

— Iată celea din urmă sfaturi, pe cari le-a scris cu puțin înainte de moartea sa, marele român Alexandru Vlahuță, răposat la București, în ziua de 19 Noembrie 1919. Acestea sfaturi, date în formă de scrisoare, sunt un testament neprețuit al zilelor noastre, de care ascultând, vom putea întrădevăr să ne bucurăm de înfăptuirea frumosului nostru vis național, de România Mare.

Ionică Dragă,

Să-ți spun drep, nu mi-a plăcut deloc scrisoarea ta. Pentru mine e aproape de neînțeles, cum poate un om în toată firea să vorbiască în felul acesta despre el și despre faptele lui vitejești. Și-mi pare cu atât mai rău, cu cât am auzit că în adevăr te-ai purtat în războin ca un viteaz.

Ca s'a întâmplat cu tine, fiule dragă? Ce vierme a intrat în inima ta bună și dreaptă și simplă de-acum patru ani? Ai fost citat cu ordin de zi printre cei mai vrednici ostași, ai fost înaintat, pe cât au îngăduit legile, — te-ai întors acasă teafăr, i-ai găsit pe toți sănătoși, te bucuri de-un nume cinstit în satul tău — ai strâns două trei părălufe — ce mai vrei? Și ce și-a căsunat pe față s'o ocărăști?

Te superi că nu se vorbește în fie-care zi, din amvonul bisericii, despre isprăvile tale, că nu vine să-ți cânte muzica regimentului în fie-care Duminecă, și că „statul” n'a dat afară pe proprietarul de acolo, ca să te pue pe tine stăpân în casa și pe moșia lui? Ți pare rău că n'ai furat și tu, că n'ai fugit de pe front, că n'ai fost un ticălos ca Pătru al lui Stoian, care zici c'a deschis dugheană în sat cu prețul mișeliei lui? — Nu, desigur că nu te-ai schimba pe el.

Dar ești necăjit. Trebuie să fii foarte necăjit, ca să-mi scrii tu mie c'ai fost un proat de și-al făcut datoria către patrie, că, iată, și-ai vărsat sângele la Mărășești ca să plătești mlaialul cu 7 lei kilogramul, și că să mai poștească ciocoiul să te înjure la munca moșiei lui; c'a mai munci și el de-acum, că s'a „îltrosit avantul” burghezului, c'a sunat ceasul „revindicărilor” (curat revindicării), și-atâtea alte vorbe pocite cari duhnesc de-o poștă a bolșeviciei rusească. Ai văzut unde i-a dus pe bunii tovarăși Revindicarea D-tale, gospodin Ioan...

Dar nu. Să nu vorbim cu mânie, că mânia-i de la diavolul. Și eu vreau să te dumeresc, nu să te cert. Imi spuneai odată că ai toată încrederea în cuvântul meu. Mai păstrezi ceva

din încrederea aceea? Tare-aș vrea ea ceea ce-ți spun aci să mai găsească în sufletul tău un colțisor curat unde să se prindă. Că nu-ți scriu ca un om de carte, ori ca un învățător ucnicului tău — ci ca un părinte cu durere unui copil rătăclit, pe care vrea să-l aducă la cunoașterea adevărului. Imi scot chiar din cuprinsul răvașului tău sfaturile, pe care și le dau. Și și-le dau cu număr... ca să nu le prăpădești.

1) Zici că ai bani, și vrei să mai fii și tu boer...

Lasă, mai întâi, că una-i banul și alta-i boeria, — dar cum te hotărăși să te dai tu lenei tocmai acum, când în toate țările vechile boerii se duc, și, pe ruinele lor, se ridică la cinstie mare boeria cea nouă și singura adevărată, munca? Aceasta-i puterea, aceasta-i religia zilei de mâine. Și popoarele cari vor sta în afară de îngrădirile acestei credinți, sunt osândite să piară. Degeaba te-ai luptat la Mărășești, dacă tocmai acum când țara are mai mare nevoie de dragostea și de brațele noastre, ale fie căruia dintre noi, tu dai bir cu fugiții. Putem lăsa copiii noștri să crească în țară liberă, stăpână pe bogățiile ei, și un suflet legat de bucățica asta de pământ — copiii noștri, cu toate milioanele lor, dac'om sta cu mâinile n sân vor ajunge robi la străini. Iar mlaialul, va ajunge 70 lei kilogramul.

2) Nu-i bine să pomeniști într-una de sângele tău vărsat la Mărășești. Aceea e o jertfă sfântă și nu se cade s'o amestecăm în toate gunoarele supărărilor noastre zilnice. Vitejii sunt oameni tăcuți, de obicei — oameni de fapte, nu de vorbe. Iar isprăvile tale s'o știi de la mine, pierd din frumusețea lor, dacă vorbești mereu de ele. Ori e o datorie pe care și-ai împlinit-o, ori e un dar pe care l'ai făcut țării și neamului tău — alții să vorbiască. În orice caz tu nu trebuie să aștepti nici taude, nici răsplătire — că nu pentru acestea ai făcut ceea ce-ai făcut.

3) Uită-te mai ales la lucrurile bune din jurul tău, iar la cele rele cată numai pentru a le îndrepta și a te feri pe tine și pe ai tăi de molima lor. Nu te deprinde a-ți acți sufletul și a-ți spurca gura cu ocări la ori-ce neajuns pe care-l întâmpini. Viața are bucurii pentru toată lumea. Când și s'o părea că le-a ascuns pe ale

tale, și nu dai de ele, ia sapa și răscolește bine țărâna ogorului tău — acolo ai să găsești întotdeauna comori de bucurii, la cari nici nu te gândea.

4) Zici că pe cei trei băieți ai tăi ai să-i trimiți la București, să învețe în școlile mari de aici — „să mai huzurească și ei ca boerii”, că destul ai muncit voi și vați chinuit...

— Ba să-i ferească Dumnezeu de boeria lenei și a fuduliei, care li se pare proștilor de pe dinafară că cine știe ce propoșeală e. De învățat să învețe cât de mult, dacă-i trage inima la carte, dar nu ca să câștige bani mulți pe muncă pușină și ușoară (cum și inchipui tu, care habar n'ai ce muncă grea și istovitoare e cartea), ci pentru ca să aducă, pe alte căi, și mai mult bine țării și neamului lor. Că nu în bani, ci în muncă stă adevărata bogăție. Că de-ar ploua cu aur să umple pământul, și n'ar mai munci nimeni, s'ar mânca oamenii între ei ca fiarele hămesite și ar pieri lumea de sărăcie pe grâmezile de aur.

5) Știu că suflă peste țări, pe lângă vântul de trezire la o viață nouă, și un vânt de nebunie. Dar ai băgat de seamă că cei mai zgomotoși ațățători la jaf și la ruină sunt tot nemernicii și ticăloșii, cari n'au nimic de pierdut și nimic de adus binelui obștei? Nu dela aceștia vor veni marile prefaceri și îndreptări, pe cari cu toții le așteptăm și căroră, de azi înainte, nici o putere omenească nu se va mai încumeta să le stea în cale.

O țară mare, ca Rusia, poate suferi în lăuntru ei neorându-eli și boli și stricăciuni de tot felul, fără să piară. Sunt unele pachiderme bătrâne, greoaie, cari poartă în pielea lor groasă gloanțe, săgeți rupte, funduri de sticle, cuiburi de șerpi — și nici nu le pasă.

Țara noastră nu poate suferi prea multă stricăciune. Dacă, în loc s'o ajutăm și s'o întărim cu tot ce e mai curat și mai sănătos în noi, ne-am pune care de care s'o otrăvim cu drojdia păcatelor noastre, cu ura, cu lenea, cu necinstea, cu destrăbălarea, cu tot ce e mai rău și mai putred în noi, dacă ne-am lăsa toți pe tânjală și am aștepta „mură n gură” de la alții, nici comorile din sânul pământului nostru, nici belșugul lui de-afară n'ar putea scăpa dela peire neamul acesta așa de frumos țazestrat și n'ar așa de răsfățată grădina sălășluit. Căci nu primejdiile și dușmăniile de-afară, ci ticăloșiile și împărecherele din năuntru au adus în totdeauna risipa ne-

murilor, cari nu-și mai găseau loc sub soare.

Să vezi tu popor vrednic și cuminate în țările de piatră și la miază-noapte, unde de sute de ani își cară oamenii pământul cu sacul, ca să-și facă un peticuț de livadă, să-și poată ținea un cal și o vacă pe lângă casă, — și să-i vezi ce curaj se poartă, ce mulțumiri sunt și cum își iubesc ei stânca aceea rece și steapă de care și-au legat viața, și care nu i-a răsfățat cum ne-a răsfățat pe noi țara noastră bună și la destulă cu de toate!

6) Și-acum, dragă fiule, ce încheere la câte și-am înșurat până aici și pentru ca să te dumeriști mai ușor în rosturile și'n socotelile vieții tale de fiicare zi iată ce te povățuiesc: Cunoști pe oamenii din sat de la noi — îi cunoști bine pe toți, nu-i așa? Ia o foaie de hârtie, trage pe la mijloc o linie de sus până jos și înseamnă la stânga numele celor țeneși. Pe urma citește cu luare aminte fiecare nume din cele două liste, ia casă cu casă, uită-te la gospodărie, la copii, la vitele din bățatură și întreabă-te: Unde e mai multă rânduială, și îndestulare, și dragoste, și cinstie — în dreapta sau în stânga?

Eu cred că ori cât te-ai de necăjit, tot n'ai să zici că-i mai bine la cei cari nu muncesc și și că aceștia înfățișează, în veșnica primenire a omenirii, floarea vieții și „sarea pământului”. Nu, în toată lumea și în toate limbile, oamenii aceștia se numesc *dezertori*, iar viața, care e un războiu neîntrerupt, n'are ce face cu ei.

Dar ce drag mi-ar fi să știu că toate câte mi le-ai scris, au fost numai așa, niște gânduri trecătoare, spuse la juțea unei supărări, umbre de nori ce lunecă și nu lasă urmă!

Cu sănătate și s'auzim de bine.

A. Vlahuță.

— Cum oințesc americanii zlua Duminecii. În cursul anului trecut, Senatul american din Statele Unite a votat o lege, care spune: 1. Este oprit Dumineca de-a deschide prăvăliile și magazinele, de-a munci în vre-un fel oarecare, de-a merge la petreceri sau baluri, la concerturi, — sub pedeapsă în bani pentru fiecare dată când se calcă legea. 2. În zi de Duminecă este oprit a face cărușii, sau a prinde vitele la car, ori caii la trăsura, afară de-o lipsă mare, pe care va avea-o îndreptățită poliția. 3. Nici-o crișmă sau ospățarie nu se va deschide Dumineca, decât numai pentru sălători.

Cum stă lumea și țara.

— Răvașul săptămânii. —

Ungurii la Sfatul Păcii.

— Pe cine au trimis ungarilor la Conferința de pace. Apponyi în frunte. — Trimișii ungarilor au fost primiți scurt și rece. — Ei nu vreau să iscălească pacea. — Noi avem apărător al drepturilor noastre pe dl. Alexandru Vaida-Voevod. —

Marele Sfat de împăciuire dela Paris a făcut până acumia trei păci, și anume: *Pacea cu Germania, Pacea cu Austria și Pacea cu Bulgaria*. Mai are încă de isprăvit contractele de pace cu *Ungaria și cu Turcia*.

Acum vine la rând pacea cu *Ungaria*. Această pace ne privește pe noi *Românii* mai mult, căci contractul ei va pune pecetea de întărire peste grațiile noastre dinspre ungarilor. Acest contract va întări în formă de scrisoare ceea ce au întărit până acumia armele noastre și făgăduielile tovarășilor noștri de vitejie.

Față de Ungurii, Conferința de pace dela Paris a purces întotdeauna și față de *Germanii și de Austrieci* la timpul său. Adecă trimișii marilor țări biruitoare au statorit înainte pe punctele contractului, pe cari le vor pune înaintea ungarilor, ca pe aceste hotăriri luate gata, iar ei vor trebui să le iscălească așa cum sunt, de le place, de nu le place. Ungurii nu mai au cuvânt să schimbe nimic.

În urma acestor împrejurări Sfatul cel mare al păcii a trimis înștiințare la *Budapesta*, la guvernul ungaresc, și l-a provocat să-și trimită solii la Paris, ca să vadă contractul și să-l iscălească.

Și s'au safulecat ungarii și l-au scotocit de undeva chiar pe vestitul Apponyi și l-au pus în fruntea soliei ungarosti, gândindu-se:

— Apponyi toată viața lui a fost o vulpe vicleană și meșteră la cuvânt, deci îl vom trimite pe el, că uneori va putea să mai scadă ceva din punctele celea grele, cari se poruncesc Ungariei.

Și precum a gândit guvernul ungaresc așa și făcut. A trimis la Paris pe groful *Apponyi Albert*, pe *Bethlen*, pe *Csáky* și *Teleky*, pe *Hegeș Loránt* și încă pe vre-o câțiva. Tot grofi și baroni, dintre cei cari voiau să facă ungarilor și din lemne înainte de războiu. Name fudule și răsunătoare, menite bagseamă să înspăimânte pe membrii dela Conferința de pace.

Cum au fost primiți Ungurii.

Grofi ungarilor au ajuns la Paris cam pe la Anul nou cel românesc. Și cât ce au ajuns, au prins a o da pe fudule și a călca de sus. Dar președintele Marului Sfat, francezul *Clemenceau* (Clemanso) auzind pe cine au trimis ungarilor, a spus'o numai decăt:

— Foarte bine, că a venit Apponyi. Cel puțin știm, că ungarii încă nu s'au vindecat de vechea lor boală, de a voi să atăpânească asupra altora.

Joi, în 15 Ianuarie, solii ungarilor au fost poștiți să se înfașeze înaintea Sfatului cel mare, în palatul numit «Quai d'Orsay». Și s'au dus ungarii în cinei automobile. În palatul păcii li așteptau la ora patru cei cinci mari Sfetei ai Conferinței, adecă al Franței, al Angliei, al Americii, al Italiei și Japoniei.

Întrând ungarii, președintele *Clemenceau* i-a poști să șadă, apoi îndreptându-se spre Apponyi, ca spre căpetenia lor, le zise:

— Domnule președinte și d-lor delegați ai Ungariei! Punctele de contract propuse Ungariei vă vor fi predate

de către secretarul Conferinței de pace!

Apponyi primi scrisoarea cu punctele, apoi *Clemenceau* mai zise:

— Ați cerut Conferinței de pace să vă puteți spune cu cuvântul părerile Dvoastră privitoare la pacea pe care trebuie să o iscăliți. Cererea vi-s'a primit, însă ceea ce veți spune nu se vor lua în desbateri!

Altceva nimio nu le-a spus *Clemenceau* ungarilor. Și vestitul Apponyi nici n'a putut să-și caște gura. I-s'a pus termen pe a doua zi să-și spună părerile, dar a ceea ce păreri nu vor fi desbătute, nici luate în soștiță. Ci ungarii vor trebui să iscălească așa, cum cer marile puteri biruitoare!

Ce ar vrea Apponyi să oară.

Se zice, că Apponyi vrea să oară dela Conferința de pace, ca față de *Românii*, cari au ocupat *Ardealul* tot, până la *Tisa*, precum li se cuvenia, să se țină înțeleșul făcut cu generalul *Franchet d'Esperey* la *Belgrad* înainte de intrarea armatei române în *Ardeal*, că adecă *Românii* să rămână numai la linia de despărțire a *Murășului*...

Asta ar vrea-o *Măria Sa* groful cel negru, ale cărui gândari noi le cunoaștem atât de bine.

Și ce capătă Ungurii?

De căpătat nu capătă nimic. Ci pierd ceea ce nu era a lor și au stăpănit numai cu puterea. Pierd *Oradea Mare* și *Aradul*, cari trec în stăpânirea *României*; *Szabadka* și *Zomborul*, cari trec la *Sârbi*; *Kassa* și *Pojonul*, cari trec la *Ceho-Slovaci*. — Așa spun foile franceze din Paris, că ar fi punctele de pace, pe cari trebuie să le iscălească Ungurii. Firește, foile vorbesc numai în mare, iar granițele amănunțite sunt celea despre cari am scris adeseori în ga-

zeta noastră, graniți făgăduite de aliați și luate în stăpânire de noi, de *Sârbi* și de *Ceho-Slovaci*, încă de mult.

Apponyi se întoarce plouat.

Apponyi face pe supărătul și nu vrea să iscălească punctele. Ci se va întoarce la *Budapesta* fără ispravă.

Întoarcerea lui Apponyi și a soșilor săi nu are nici o însemnătate deosebită. Guvernul ungaresc dela *Budapesta* va alege alți soli, cari să meargă și să iscălească pacea, precum au făcut și *Germanii și Bulgarii*.

Nu vor putea scoate ungarii lumea din țatăni, ci vor iscăli și vor înghiți gălușca păcii.

*

În vederea păcii cu *Ungaria* noi avem la Paris pe însuși prim-ministrul țării noastre, pe dl. *Alexandru Vaida-Voevod*, cel mai bun apărător în trebile cu ungarii.

Păgânătăți de ale bolșevicilor.

O doamnă din *Elveția*, sosită de curând din *Kiew*, oraș rusec, spune adevărate minuni despre bolșevicii ruși. Ei arestează trecătorii pe străzi și-i omoară fără de nici o vină. Dar cum li omoară? Le toarnă ulei fierbinte peste trup și le smulg fășii de piele, cu cari apoi le acopere fața.

Doamna *Brocovine*, o prietă a acestei doamne, a fost închisă vreme de patru săptămâni într'o odală, în tovarășia a două femei: mama și fica, cari au fost legate și puse cu picioarele pe o mașină roșită în foc.

Carnea se desfășea de pe oase. Mama și fica au murit în chinurile cele mai grozave.

A mai văzut doamna aceasta număratoase ziduri pătate și gropi umplute de sânge și un mare număr de tot felul de unceite de chinuit.

— Internații români din *Serbia* sloboziți. *Cetim*, că guvernul sârbesc a dat poruncă aspră, ca să slobozească pe toți internații și deșinuții români din *Banat* ori din alte părți și să le dea drumul acasă.

ȘTIRI.

— Sărbătoarea Bobotezii s'a prăznuit în Blaj cu toată pompa. A slujit însuș Inaltpreasfințitul Mitropolit Vasile, încununat de mai mulți canonici și preoți din Blaj. Cu toate că era noroi Inaltpreasfințitul a ieșit la Târnava mare și a sfințit apa în fața alor o mulțime de credincioși.

— Sărbătorirea Anului Nou în București. Ca'n fiecare an s'a serbat și de data aceasta cu multă ceremonie Anul Nou la București. Familia Regală și prințesa Elisabeta au mers la mitropolie și au ascultat slujba dumnezeiască slujită de însuș Mitropolitul primat, Dr. Miron Cristea.

După slujbă Familia Regală a mers la palatul mitropolitiei, unde s'a servit o gustare, după care Majestatea Sa Regele a spus, că trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, ca să ne aducă cât mai curând binefacerea păcii pentru a ne putea întări. Să cerem lui Dumnezeu, a spus Regele, ca anul acesta să ne aducă liniștea la hotare și belșug în țară. Aș dori, ca tot ce am în inima mea să se izbândașă spre binele acestui neam.

După aceea Majestatea Lor s'au întretinut aproape o jumătate de oră cu cei de față și s'au întors la palatul regal.

— Dl Iorga în Brașov. Marele nostru învățat, dl N. Iorga a plecat de la Blaj la Brașov, unde a fost primit cu multă dragoste și a ținut și o vorbire. Seara brașovenii au fost cu toții de față la o piesă teatrală, scrisă de dl Iorga, și jucată de trupa teatrală a »Ligei Culturale« din București.

— Petrol românesc pentru America. Un ziar englesesc aduce știrea, că americanii ar fi încheiat un contract cu statul nostru despre vinderea alor 500 de mii de tone de petrol Americii. Acest petrol trebuie să fie trimis încă în luna Februarie a anului acestuia și încă peste Constantinopol. Prețul petrolului cumpărat e de 3 milioane 150 mii de dolari.

— Noul Director general al poștelor din România-mare, dl I. Pitulescu, a spus cu ocazia anului nou, că va face tot ce-i stă în putință, ca posta să devină încă regulată și să slujească fără greș pe toți cari își încred alăccerila poștelor. Să nădăjduim că așa va fi.

— Abonamentele din vechiul regat, până la deschiderea legăturii de mandate postale cu Ardealul, să se adreseze pe numele directorului nostru, la Cameră, București.

— 20 de mil de milionari în Statele-Unite ale Americii. Știm cu toții cât au câștigat americanii în acest războiu, dar tot nu ne-am putut închipui să se fi îmbogățit atât de tare. Cetim acum într'o gazetă, că în Statele-Unite ale Americii de Nord în cursul războiului s'au făcut nu mai puțin de 20 de mii de milionari. Și an de an numărul lor se înmulțește cu cel puțin 2000. Iară, că ce va să zică un milionar numai așa ne putem închipui, dacă luăm în socotință, că în America numai aceia sunt milionari, cari au un venit de cel puțin un milion de dolari la an. Iată pentru ce a fost bun războiul.

— Dacă se întâmplă ceva pe la Dumneavoastră, ori dacă aveți vre-un gând bun pe care ați dori să-l știe și alții, ori aveți vre-o poveste, sau vre-un cântec frumos, — scrieți la Redacția noastră, care primește astfel de lucruri și le tipărește cu drag în gazetă.

— Câți Ruși au pierit dela începutul războiului. O gazetă rusească din Varșovia spune, că dela începutul războiului până astăzi au murit treizeci și cinci milioane de Ruși. În acest număr sunt socotiți cei căzuți în război, morți de boli sau prăpădiți în răscoalele bolșevicilor. Și când te gândești, că în Rusia nici acum n'a încetat încă potopul războiului...

— Căl ferate nouă. Dl ministru Bontescu a spus că nu peste mult vor trebui făcute mai multe căi ferate noi în România-mare, dar mai cu seamă două sunt de neapărată trebuință: Una va pleca din Toplița-română peste Piatra-Neamț și va duce peste Iași la Marea-Neagră. Iară alta va lega Maramurașul cu Borșa, Cârlibaba și Rădăuții Bucovinei.

— »Unirea Poporului« o scriu profesori din Blaj, oameni răsăriți dela sate, cari cunosc sufletul poporului. Ei știu năcazurile și se trudec să răspândească numai învățături bune, creștinești, și simțiri naționale. »Unirea Poporului« prinde tot ceace se întâmplă în lume și în țară, și scrie pe înțeleșul tuturor. Cereți numeri de probă.

— Prisonierii din Siberia vin acasă. O telegramă din America ne vestește, că societatea »Shipping Board« va da nașle de lipsă pentru aducerea acasă a tuturor prizonierilor cehoslovaci, polonezi, și români, cari se află încă în Siberia.

— Treizeci și șase de mii de câni trebuie să dea Germania Francezilor, drept despăgubire pentru câni pe cari i-au omorât »barbarezi« în țăaturile năpăstuite de ei în Franța. Gurile șugubețe spun, că Nemții cât au pus-tit acei câni cu tunurile și cu granatele, cât i-au belit... Acum treace să întoarcă și acest fel de pagubă.

— Calendare nu putem trimite decât numai pe bani, sau acelora dintre cetitorii noștri, cari în cursul acestei luni plătesc abonamentul gazetei pe întreg anul curgător.

Pentru Casa Orfanilor.

O frumoasă pildă de dragoste față de orfanii neamului au dat câțiva feciori din Lupu. Umblând cu craii în sărbătorile Crăciunului, din banii cari i-au adunat au dăruit nevinovaților orfani din Blaj 200 cor. Iată numele acestor feciori: Isailă Ioan, Borșan Ioan, Corlăciu Nicolae, Aron Ioan, Corlăciu Vasile, Aftenie Petru, Ban Ioan, Puia Valer și Corlăciu Miron.

Însotirea din Agârbicium a dăruit din cruțările ei 50 cor. Iară Dna văd. Otilia Dr. Negruțiu din Blaj 300 cor. Orfanii se roagă zilnic pentru binefăcătorii lor.

Poșta Redacției.

Cătră abonenții noștri. Primim tot mai multe plângeri, că abonenții noștri ori nu primesc foaia de loc, ori nu o primesc la vreme și regulat. Lucrul acesta ne întristează foarte mult, pentru că în felul acesta însăși truda noastră este în mare parte zadarnică. Căb li din partea noastră, noi ne dăm toată silința ca să scoatem foaia și să-o trimitem la vreme. Se vede însă că posta trage adeseori dungă peste silințele noastre. Nădăjduim însă că nu-i departe vremea, când se va limpezi treaba cu mersul poștei. Rugăm pe iubiții noștri abonenți să mai fie și dâșii cu puțină îngăduială. Cu începutul anului acestuia am făcut o rânduială nouă cu administrația și cu trimiterca gazetei, și doar' va merge mai bine decât până acum.

Impotriva răspândirii de știri.

1. Vor fi considerați ca infractori:

a) Acei cari fără rea credință prin localuri publice gări, trenuri, pe străzi, etc., vor comunica colporta, comentă în orice chip, știri neadevrate, fie imaginare, sau păreri relative la operațiunile de război, situația și dislocarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.

Această infracțiune se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 Lei.

Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a spiona, sau trada, se aplică pedepsele prevăzute de legile penale în vigoare în timp de război.

Nr. 1—1920
adm.

Concurs.

Se publică concurs pentru a se ocupa imediat:

- I. Posturile de secretari și
- II. Posturile de subsecretari din a) Răcin, b) Samșud, c) Mădăraș, d) Sântieana.
2. Postul de secretariu din Pogăceaua și
3. posturile de subsecretari din a) Band, b) Pănet, toate în plasa Band, județul Murăș-Turda

Concurenții, — cari pot fi numai cetățeni ai României — vor avea a dovedi numai calificățiunea legală și praxa de până acum, — notificând că ce limbă posed în vorbă și scris!

Cei, ce vor obține aceste posturi, vor beneficia salariul și venitele prescrise de ordinațiunile legale în vigoare.

Petițiile sunt a se adresa către primpretura plasei Bandul de câmpie până inclusive 31 Ianuarie 1920.

Bandul la 1 Ianuarie 1920.

Dr. Rusu,
primpretor.

3—4

Redactor responsabil:
IULIU MAIOR.

Număr cenzurat de Văzile Secl.